

Johanna Sjölin

Kandidatessä, HT 2016

Institutionen för konst, Konstfack

Handledare: Lars-Erik Hjertström Lappalainen

Skriva

Det jag skriver blir en produkt som springer iväg åt ett annat håll, ett resultat som egentligen inte har något med det jag ville prata om att göra. Det som händer är att det jag pratar om saknar en referens. Eftersom denna texten diskuterar sig själv under det att den tar form. Jag väljer att försöka tömma det jag pratar om på allt vedertaget och förutfattat innehåll. För att lära mig något nytt. Jag vet inte ur vilken vinkel eller sammanhang det då kommer bli intressantast att förstå detta eftersom jag vet inte vad innehållet kommer att ersättas med.

Kan ett vad som helst fyllas med lika mycket mening som något vi redan antar har en mening exempelvis en protagonist, denne har ofta en mening i sitt sammanhang. Hur får en sten samma viktighetsgrad som en mänsklig protagonist? Frågan då är om det handlar om att tömma allt på innehåll eller få det till samma nivå. Resultatet skulle egentligen, antagligen bli det samma. Men processerna skulle vara olika. Det jag vill åt är inte resultatet. Det låter kanske ganska enkelt. Men i själva verket är det ganska svårt. Som konstnär. Jag vill göra det eftersom det då kan dyka upp saker som jag inte kunnat se tidigare. Saker, innehåll och möjligheter som finns där, eller som jag hittar på då det är tillgängligt. Om jag hittar på är det intressant, drar långsökta kopplingar, fyller igen tomrum och hittar på nya glapp ibland. Allt för att upprätthålla en anledning att fortsätta. Annars kanske jag somnar automatiskt.

Det gäller att hitta materialen och uttrycken som uttrycker det jag vill ha sagt. Och det är olika saker. Hela tiden skiftande saker. Ofta vill jag säga motsatsen till det jag har i huvudet. Men vad händer då när det är begrepp som potatis, gräsklippare eller förvaringsförråd? Jag vill inte skriva om motsatsen till någonting. Eller negationen av ingenting. Jag vill fly. Ofta när jag själv arbetar skjuter jag runt narrativet, med hjälp av skalförskjutningar, skiftande kopplingar och uppbrutna personliga berättelser. Jag målade en stiliserad gran på väggen, tre meter hög. Det blev till ett ankare som helt saknade tyngd och snarare tycktes flyta ovanpå. Det är på detta sättet jag flyr från ingenting och samtidigt gör det till någonting begrepligt, enligt mitt eget bakvända sätt att tänka. Det är ett ankare eftersom att det inte är ett flöte. För mig är det olika upplevelser. Alla sätt den var där på var

där för att luras. Just då blev den på något förvirrat sätt min motsats till sitt sammanhang just då, och samtidigt en referens till min barndom och var jag kommer ifrån, men delvis förklädd, med sitt rosa, enkla och komersiella men avgörande uttryck. Jag förklarar sådant som jag kanske från början inte kunde förklara, just för att få något att prata om. I en mer autentisk skepnad förstår jag inte riktigt vad granen skulle fylla för funktion i det sammahanget.

Det hela lät först som en vackert koreograferad undanmanöver.

Hur många ord behövs?

Endast dom starka överlever. Hah, inte sant? Utan dom svaga länkarna skulle dom starka endast vara generiska.

Ett sätt för mig att komma runt mina zickzackande funderingar är genom att skriva kod istället. Html och javascript. Jag skriver en sak, som blir till något annat på en skärm. Översättningar till pixlar och rörelser. En sak blir på ett väldigt logiskt sätt något annat. Men jag tycker det är sjukt ologiskt hur ingenting kan bli en hel värld av jättemycket saker. Och jag tänker att jag någonstans där kommer fram till: varför allt detta? Hur kan ingenting, ingenting som finns, i mitt huvud bli till någonting som fortfarande inte finns, förutom i mitt huvud. Och då, helt plötsligt, när jag börjar lägga ihop en massa saker blir det någonting. Hur fungererar min hjärna?

Fast du flyter ihop till en mosig röra av färger hela tiden.

Motorcross-race

/Eller bara vanlig trafik

Avbrott och gränser, eller alla motsatser till kontinuitet. Distraction. Att leda på rätt vägar. Men vad är marken gjord av? Vad ser jag under dina fötter? Och om det inte fanns något under mina fötter? Det jag vill komma till är att om något av det jag tar allra mest för givet är något annat än vad det utger sig för att vara. Vad händer då? Eller om jag skulle ta det ett steg till baklänges, om sättet jag tänker på är det jag allra mest tar för givet. Vad händer om jag vänder upp och ner och ut och in på det?

Det beror på vad som finns istället för marken. Måste jag hela tiden för vart steg jag tar hitta på vad som finns under mina fötter, varenda gång? Vad finns om marken inte fanns? Var är marken då? Är marken ovanför huvudet istället?

Kanske, är det automatiskt så att marken finns, bara inte där jag förväntade mig? Det är det mest vardagliga, det jag tar allra mest för givet som jag vill rycka undan.

Det jag menar är att det jag skrev blev en negation av det jag ville. Eller blev det jag ville en negation av det jag skrev. Jag menar att jag själv inte hänger med i vad som händer. Jag förvirrar mig själv. Så jag inte vet vad som är marken, huvudet eller ovanför, och allting däremellan eller runtomkring. Då inbillar jag mig att jag har ryckt undan något jag tar för givet.

Är specifikt tillfällig

Om jag hyvlar av meningen om vad det är jag håller på med på ett nytt oväntat ställe? Ville jag få fram det, vad hände tio över fyra eller tidigare? Det jag menar är att medan jag tänkte på något så hände något som jag kanske missade att inse eftersom jag redan förväntar mig vart mina tankar ska leda mig. Jag lägger ingen värdering i det. Det döljer sig hela tiden saker bakom ryggen på en och det kvittar helt enkelt vart en vänder sig. Det jag menar är att även om jag försöker hitta nya sätt att utveckla mina ideér och tankar på kommer jag att missa saker och delar på vägen. För mig är det viktigt att lyfta fram sådana glapp också.

Hage

Jag vill skriva om vardagen. För att kunna få ut något nytt ur orden, något annat, är det vardagliga, och vardagliga ting begrepp jag skulle vilja omstrukturera, få på samma nivå, tömma eller fylla med innehåll. För i vardagen kommer saker som påminner om kontrollen jag har på det som ligger inom räckhåll. Men det kan lika gärna vara någon annans kontroll, någon storebror som har som har räknat ut mitt sätt att röra mig. Och konstruerar valen innan jag visste jag ville något som fordrade valet förrän alternativet dök upp. Det som bland annat gör vardagen är kontrollen över så få överraskningar som möjligt. Detta är inget bra eller dåligt i sig, utan beror på vad jag och min omgivning vill få ut av olika situationer. Att kunna använda vardagliga redskap till att skapa möjligheter jag inte ens visste fanns där, det är något jag vill.

De Selby, en fiktiv författare i Flann O'Brians roman "Den Tredje Polisen" sa att man kan aldrig resa utan bara vila vid olika ställen på vägen för att komma någonstans. (De Selby gick så långt att han hävdade att ha varit på en annan kontinent utan att ha lämnat sitt rum).

Det tycker jag är en intressant tanke. Om alla gånger jag står still leder till frågetecken. Var är målet och vad är resan? Är det samma sak, om det ens är det viktigt mera? Att ens försöka göra en åtskillnad. Om det inte är det, vad försöker

jag då göra? Uppehålla mig vid intet. Jag tror inte det heller. Eftersom det ändå låter ganska tråkigt. Det jag försöker ta fasta på är prioriteringar. Genom att försöka pyssla ihop vad för sorts utvecklingar som leder till något intressant. Är inte anledningen till varför jag ville resa relevant? Jag vill resa för att förstå hur jag ens kan ta mig någonstans. Men om jag inte behöver resa för att ta mig någonstans faller hela resonemanget. Kan jag då komma fram till om prioriteringen att diskutera detta var bortslösad tid? Ja, det var inte bortslösad tid eftersom jag kom fram till något jag ville ha reda på genom att inte slösa tid på att resa någonstans. Det jag också menar med detta är att det många gånger går att vända på resonemang och prioriteringar till sin fördel.

Slut

Så om jag försöker vända och vrida på det lite till. Till det i alla fall ser ut att se rättvänt ut. Och samtidigt som det lite sådär en gnutta faller på plats inser jag att rätt bara är påhittat och inte spelar mig någon större roll. Det kanske är viktigare vilken sida det faktiskt är jag vrider på och vad är dom andra sidorna och händer det något med dom när jag vrider och vänder på denna sidan.

